

Moartea lui Mihai Viteazul

Dimitrie Bolintineanu

Pe câmpia Turzii, pe un verde plai,
Tabără oştirea marelui Mihai.
Acolo, în cortu-i, domnul se gândeşte:
Fericirea ţării inima-i răpeşte.
Are-o presimţire ce l-a turburat
Şi pe mâna-i mândră capul a plecat.
În deşert speranţa inima-i răsfată;
Lacrimile udă gânditoarea-i faţă.
Înaintea celor ce îl ocolea,
Cu o mantă daur el se ascundea.
Către căpitani ce îl înconjoară:
- "Dragii mei! Iertaţi-mi astă lăcrimioară!
E o slăbiciune de care roşesc
Toti câtii au un suflet tare, bărbătesc.
Însă sunt minute când natura cere
De la cel mai tare partea-i de durere...
Astăzi pot să număr mai la nouă ani
De când noi ne batem cu atâti duşmani.
Este-adevărat, am făcut, în lume,
Neamului acesta cel mai mare nume.
Însă, ce-i mărirea, fără de folos?
Ceea ce-i în noapte focul mincinos!
Singură mărirea nu-i destulătoare,
Nu voi foc de stele, ci voi foc de soare.
Câte mii de inimi moartea n-a-ngheteat?
Şi în câte case dorul n-a intrat?
Tara este-n lacrimi şi se pustieşte.
Floarea tinerimii câmpul înveleşte.
Şi în raza slavei unde strălucim,
Văz, pe nesimţite noi ne mistuim!
Astăzi lupta noastră orice luptă curmă;
Ea va fi lovirea cea mai de pe urmă.
Astăzi este timpul ca să isprăvим.
Sau români ne pierdem, sau români trăim!"

Asfel le vorbeşte... Dar doi soli sosiră,
Doi trimişi ai Bastei. Capii toti ieşiră.

- "Basta vă trimite? Spuneţi ce doreşte!
Basta, iară Basta!... nu mai isprăveşte!"
- "Ce doreşte? zice unul din călăi,
Basta porunceşte la vasalii săi!"
- "Să porneşti îndată banda ta în ţară!"

POEZII ONLINE

Îi răspunse celalt cu o vorb-amară.
- "Mergeti, zise domnul, l-al vostru stăpân!
Spuneți-i că nu e încă un român
Care să dea arma pân-a nu se bate!
De-i bărbăt, aice vie a combate!"
- "Este timp!..." șoptește un ucigător.
Celalt trage iute paloșul ușor
Și c-o lovitură repede și tare
Îl împlântă-n sânul eroului mare.
Căpitaniii iute sar, mi-l înconjur,
Dar Mihai le zice: "Fraților, eu mor...
Spuneți doamnei mele să nu se măhnească
Și-n iubirea țării fiii mei să-i crească.
Când vor fi în vîrstă, să le spuie ea
Că nu voi răzbună pentru moartea mea;
Numai pentru țară și neatârnare
Sânul lor să simtă sfânta răzbunare!
Iară voi, tovarăși, mie îmi jurați
Niciodată mâna cu străin să dați!"

La aceste vorbe cade-ntr-al său sânge.
Toat-a lui oștire cu durere-l plângе.
Apele pe cale stau și se opresc;
Păsările-n aer triste ciripesc.
Moartea cu-a ei mâna fața lui atinge;
Inima-i îngheăță, vorba i se stingе.
Iar viața-i mândră zboară către nori,
Ca miroslul dulce unei stinse flori.